

ΠΡΟΛΟΓΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Αποτελεί μεγάλη ευχαρίστηση για μένα η ευκαιρία να προλογίσω την ιστορική μελέτη περί τεχνικών της Αεροπορίας του εκλεκτού συνάδελφου και φίλου Παντελή Χειμαριού. Με το ενδελεχές πόνημά του, ο Παντελής έδωσε φωνή στην πιο σιωπηλή πλειοψηφία στις τάξεις της Π.Α., αυτής των τεχνικών. Από συστάσεως της πολεμικής αεροπορίας χιλιάδες τεχνικοί δίνουν την καθημερινή μάχη για τη διατήρηση του πάσης φύσεως εξοπλισμού σε λειτουργία, κατά περιόδους δε υπό συνθήκες που απέχουν από το να είναι ιδανικές. Κανείς από αυτούς δεν έχει γράψει για τις δικές του προσωπικές εμπειρίες, πόσο μάλλον για την ειδικότητά του ή για το γενικό σύνολο. Το αποτέλεσμα είναι ότι αυτές οι εμπειρίες χάνονται ανεπιστρεπτί για τους μεταγενέστερους ή για όσους λίγους, όπως ο γράφων, επιθυμούν να τις μελετήσουν επιστημονικά. Ελάχιστοι αντιλαμβάνονται ότι και οι σημερινές εμπειρίες με τα μαχητικά τρίτης γενιάς και τα laptop τεχνικής συντήρησης, είναι εξίσου φευγαλέες με την εμπειρία αυτών που συντηρούσαν αεροπλάνα στις ερήμους της Μικρασίας με λειψό εργαλειοφόρο. Όσο δεν υπάρχει κανείς να τις καταγράψει και να τις επεξεργαστεί, είναι κι αυτές προορισμένες να χαθούν, αφού πρώτα περιβληθούν την αύρα του ρομαντισμού που φέρνει μαζί του το πέραςμα του χρόνου. Ο Παντελής έκανε την αρχή, μεταφέροντάς μας πίσω στην εποχή που τα αεροπλάνα ήταν «πλάσματα» από ξύλο και πανί που ανέπνεαν και αγκομαχούσαν, την εποχή όπου τα αεροδρόμια δεν ήταν «πίστες», αλλά εξιδανικευμένα χωράφια.

Διαβάζοντας το κείμενό του αναπνέει κανείς την μυρωδιά του βερνικιού πάνω στο ύφασμα επικάλυψης, ακούει τον αέρα να σφυρίζει μέσα από τα εντεταμένα συρματόσχοινα, (που κάποιος τεχνικός είχε φροντίσει να ρυθμίσει πριν την απογείωση), νιώθει τις αγωνίες του εμπειρικά εκπαιδευμένου – με τα σημερινά δεδομένα – προσωπικού να επιστρέψει το αεροπλάνο, μαζί με το πλήρωμα του, σώο και αβλαβές. Είναι μια αφήγηση διαποτισμένη από τη μονιζούρα του τεχνικού, είτε αυτός εκτελεί συντήρηση, είτε τροποποιεί με «πατέντες» αεροπλάνα και όχι μόνον, όπως συνέβαινε κατά κόρον στην Ελλάδα του τότε. Ας ελπίσουμε ότι κάποιος νεώτερος συνάδελφος θα ασχοληθεί με το ίδιο μεράκι, με την εποχή της αεριώθησης, η οποία αρχίζει κι αυτή σιγά-σιγά, να περνάει στη σφαίρα της μυθολογίας. Στον συγγραφέα μπορούμε να ευχηθούμε μόνον καλή δύναμη και καλό κουράγιο να συνεχίσει το, δυστυχώς προς

